

Arvo, arvompi, arvoin?

Muistatko, mikä sinun syysi oli käydä rippikoulu? Oliko se tapa ja perinne, jonka jatkaminen oli itsestäänselvyys? Painostiko äiti tai isoäiti? Tahdoitko päästä kummiksi tai saada kirkkohäät, asettua ehdolle ja äänestää seurakuntavaaleissa, käydä itsenäisesti ehtoollisella? Oliko kyseessä itsenäistymisriitti? Vai olitko kiinnostunut uskonnosta, olitko jo rippikouluiässä uskova kristitty? Kautta aikain rippikoulun käymiseen on ollut varmasti moninaisia syitä. Rippikoulun kruunaava konfirmaatio on kasteen vahvistamista, lupaus seurata Kristusta ja elää kristittynä tässä maailmassa. Jumala puolestaan lupaa vahvistaa ja tukea elämän matkalla.

Tänä päivänä yhä useampi nuori mainitsee syyksi rippikoulun käymiseen rahan. Siis konfirmaatiolahjaksi saadut rahat. Onhan ymmärrettävää, että jokaisella nuorella on omia haaveita, joihin lahjarahat käyttäisi: puhelin, mopo, mopoauto jne. Se kuuluu aikuistumisen kynnyksellä olemiseen, kun saa alkaa itse määrittää, mitä elämällään tekee ja mihin rahaa käyttää.

Raha ja vaurastuminen ovat tätä aikaa määritteleviä arvoja. Onpa kyse aikuisesta tai nuoresta, rahalle on annettu suuri sija elämässä, siihen meitä yhteiskunnassa opetetaan. Elämän onnellisuuden mittariksi asetetaan mahdollisimman suuri rahasaalis, kallis koti, auto ja muu omistus. Työtä tehdään rahan takia. Luonto ja ihmistä ”vähäisemmät” eliöt saavat väistyä ja tuhoutua, jos tuloksena on tuottavuus. Ja kuitenkin jo hyvin kauan sitten on todettu, ettei raha tuo onnea. Raha on huono perustus elämälle, silloin kun varallisuudesta tulee elämän tavoite.

Vuorisaarnassaan Jeesus sanoo: *Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle. Täällä tekevät koi ja ruoste tuhojaan ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen. Siellä ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta. Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.* Osaisimmepa noudattaa tätä neuvoa, joka kuulostaa yksinkertaiselta, mutta onkin yllättävän vaikea toteuttaa. Sydämemme kiinnittyy rahaan, valtaan, kunniaan, itsekkyyteen ja muihin asioihin, joiden kuvittelemme tuovan onnen. Kun onnea ei kuulu, heristämme nyrkkiä taivaalle ja elämälle.

Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille. Näinkin Jeesus toteaa vuorisaarnassaan. Kuinka paljon onnea tuokaan kohteliaisuus, toisten auttaminen, lähimmäisenrakkaus. Omia arvojaan on hyvä tarkastella ajatuksella ja ajan kanssa. Ovatko toiset arvot säilyttämisen arvoisia kun taas toiset joutaisivat romukoppaan. Tätä arvojen tarkastelua voi tehdä vielä vanhemmallakin iällä.

Hyvää kevättä sinulle ja siunausta, onnea ja Jumalan läsnäolon kokemusta kaikille tämän vuoden rippikoululaisille!

Hanne Tobiasson
vs kappalainen